

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovcích

Agentura Vrkal na scéně Vršovického divadla MANA
uvádí

foto © Zdeněk Rypch / design, montáž © David Fydl

Benefiční představení ve prospěch obnovy divadla
ve Vršovcích v Husově sboru, Moskevská 34, Praha 10

Nevlastním (zatím) iPod, iPad ani iPhone. Počítač Apple MacIntosh jsem poprvé na vlastní oči viděl krátce po Revoluci začátkem 90. let u známých, dovezený ze Západu, a vedle tehdy dostupných počítačů, (ve škole jsme se učili základy programování na něčem tak obskurním, jako byl počítač IQ 151), působil MacIntosh jako Mercedes vedle Trabantu. Tento technologický odstup v čele pelotonu si dokázaly udržet téměř všechny výrobky z produkce firmy s nakousnutým jablkem v logu. Když zemřel začátkem října tvůrce a geniální technolog všech těchto výrobků Steve Jobs, byla média plná referencí o tomto výjimečném muži. Nechci psát o tom, že v globalizované mediální době podléhá většina světa téměř v pravidelných intervalech globalizovanému mediálnímu smutku, ať už se jedná o úmrtí hlavy katolické církve, počítačového guru nebo tragicky zahynuvších hokejistů. Z mnoha komentářů a článků o zakladateli firmy Apple mě zaujal ten, který uváděl jeho památný projev ke studentům Stanfordské univerzity. Jobs v něm líčil právě promovaným absolventům svůj pestrý života běh a mimo jiné řekl: „Na škole jsem nedokázal odhadnout, k čemu to ...mohlo být dobré, ale když jsem koukal zpět deset let poté, všechno bylo jasné. Při pohledu dopředu tečky života nespojíte, musíte věřit, že se nějakým způsobem pospojují samy - musíte věřit ve svou kuráž, v osud, karma, v cokoli. Takový přístup mě nikdy

nezklamal.“

Jobs jistě nebyl věřícím podle našich křesťanských měřítek. Jeho duchovní přesvědčení bylo výrazně ovlivněno východními náboženstvími, to mi přesto nebrání vážít si jeho důrazu na důležitost víry v životě člověka. Víra podle Steva Jobse je něčím, co inspiruje, kultivuje život člověka, směřuje k horizontu událostí. Může mít mnoho podob, výrazů. Jobs hovoří o kuráži (odvaze). Nečetl jsem jeho projev v originále, ale troufám si odhadnout, že použil slovo courage. Courage to Be - Odvaha k Bytí je název nejznámější knihy protestantského teologa Paula Tillicha. Tillich takto definuje křesťanskou víru - jako odvahu k životu, který se nebojí směřovat k Bytí nejvyššímu - k Bohu. A ještě jedna z Jobsových myšlenek mi připadá víc než inspirativní, rád se o ni s vámi podělím: „Každé ráno se ptám v zrcadle sám sebe: Pokud by dnešek byl posledním dnem mého života, chtěl bych dělat to, co mám dnes v plánu? A kdykoliv jsem si příliš mnoho rán po sobě odpověděl „Ne“, věděl jsem, že musím něco změnit...“

David Frýdell

MODLITBA NA DEN DÍKŮVZDÁNÍ ZA ÚRODU - I. NEDĚLE V ŘÍJNU

*Jak nesčetná jsou tvá díla, Pane.
Všechno jsi učinil moudře. 104,24*

Všichni s nadějí vzhlíží k tobě,
že jim dáš v pravý čas pokrm.
rozdáváš jim a shromažďují se,
otevřeš ruku a sytí se dobrými věcmi.
Sesíláš svůj dech a jsou stvořeni,
tak obnovuješ tvář země.

*Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život,
svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu.
Haleluja. 104,27-28.30.33*

Sláva Otci...

*Oči všech vzhlížejí s nadějí k tobě,
a ty jim v pravý čas dáváš pokrm.*

Ž 145,15

NEDĚLE V ŘÍJNU

XVI. neděle po svatém Duchu 2. října
Hospodine, v tvé moci je všechno a nikdo ti nemůže odolat. Neboť ty jsi učinil nebe a zemi i všechno podivuhodné pod nebem. Jsi Pánem všeho. (Ester 13,9-10)

První čtení z Písma: Izajáš 5,1-7
Druhé čtení z Písma: Filipským 3,4b-14
Evangelium: Matouš 21,33-46

Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (Žalm 105,4-5)

První čtení z Písma: Leviticus 19,1-2.15-18
Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 2,1-8
Evangelium: Matouš 22,34-46

XVII. neděle po svatém Duchu 9. října
Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo ob stojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění. (Žalm 130,3-4)

První čtení z Písma: Izajáš 25,1-9
Druhé čtení z Písma: Filipským 4,1-9
Evangelium: Matouš 22,1-14

DEN VZNIKU SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO STÁTU 28. října

Namísto otců budeš mít syny, učiníš je velmoži po celé zemi. Tvé jméno budou připomínat po všechna pokolení; proto ti národy budou vzdávat chválu navěky a navždy. (Žalm 45,17-18)

První čtení z Písma: Izajáš 28,14-16
Druhé čtení z Písma: Efezským 2,19-22
Evangelium: Jan 15,17-27

XVIII. neděle po svatém Duchu 16. října
K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ucho, slyš, co říkám. Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. (Žalm 17,6.8)

První čtení z Písma: Izajáš 45,1-7
Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 1,1-10
Evangelium: Matouš 22,15-22

XX. neděle po svatém Duchu 30. října
Hospodine, ty mě neopouštěj, nevzdaluj se ode mne, můj Bože, na pomoc mi pospěš, Panovníku, moje spáso! (Žalm 38,22-23)

První čtení z Písma: Micheáš 3,5-12
Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 2,9-13
Evangelium: Matouš 23,1-12

XIX. neděle po svatém Duchu 23. října
Ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají

Ezechiel 18,1–4.25–32

Filipským 2,1–13

Matouš 21,23–32

O POMOCI Z VÍRY

Kdykoliv jsem ve svém životě slyšela nebo četla o svědectví nějakého obráceného hříšníka, např. z knížky Davida Willkersona *Dýka a kříž*, drogově závislého, kriminálního, prostitutky, alkoholika, uvědomovala jsem si, jak silné je jejich svědectví, co všechno v jejich životě způsobila víra, jak mocně jejich život proměnila. A taky jsem přemýšlela o svém životě a říkala jsem si, jak je, ve srovnání s nimi, mé svědectví ploché, neboť v podstatě žiji ten samý život nebo velmi podobný tomu, který bych žila i bez víry. Ano, ve svém srdci jsem se proměnila, ale navenek ve svých každodenních skutcích nic, co by svědčilo o mé víře.

Pro mě není těžké vzdát se alkoholu, k nevěře příliš sklony nemám, s drogami jsem nikdy nepřišla do kontaktu, vyrůstala v rodině, která mi nedala příležitost stát se kriminálním a od přírody jsem docela šetrná. Svůj v podstatě „slušný“ život bych tak žila i bez víry. Nejde tedy říct, že díky víře nepiji, jsem věrná svému muži nebo neroztáčím peníze v nákupních centrech.

Ale musím se vám přiznat, že mě to docela štvalo i mrzelo. Cítila jsem, že u mě víra zůstává víc ve slovech, že nejde na dřev. V čem se skutečně spoléhám na Pána? Kde je v mém životě prostor, kde něco pro Pána obětují?

Ale je vůbec otázka, jestli Bůh stojí o to, abych mu jmenovala, co pro něj nedělám.

Jestli se mě na to vůbec někdy zeptá. Nakonec proč by se křesťan nemohl napít a být v dobré náladě, proč by se nesměl podívat na pěknou ženu? Přece to, že se stanu křesťanem, neznamená, že ztratím vkus a odepřu si všechno, co jsem si až doposud užívala. Řečeno spolu s Lutherem a svatým Augustinem: „...hřeš statečně, ale ještě statečněji věř,“ nebo : „miluj a dělej co chceš...“ Jestli to není tak, že Bůh chce vědět, co pro něj dělám?

A tady se najednou otevírá prostor, kde jsou si všichni křesťané rovni. Tady už nezáleží na předchozím životě, ale na tady a teď. I tady jsem se zájmem četla příběhy lidí, kteří například odjeli jako misionáři do některé z chudých zemí a snášeli s místními lidmi jejich bídu. Lidí, kteří po svém uvěření udělali nějaký radikální krok směrem ke svým bližním. A pořád přitom zůstával onen pocit, že v podstatě žiji stejný život, který bych žila i bez víry. Žádná proměna. Spoléhám se ve slovech, ale ve skutcích v podstatě žiji tak, abych se zas tak moc spoléhat nemusela. Žádné vydání se.

Ale nemusíme chodit až do vzdálených zemí, stačí zajít například do prostředí katolické církve, kde je těžké potkat rodinu, která by měla méně než tři děti viz syn bratra Svobody se šesti dětmi. Varhany v našem sboru vyučuje bratr katolík, který se raduje už z pátého potomka. Před několika dny dělal práci

pro naše divadlo truhlář - katolík, který ještě téže noci, kdy pracoval zde u nás, odjížděl přímo odtud do porodnice za svojí ženou, která mu porodila pátého a šestého potomka. V parku si s mými dětmi onehdy začala hrát s míčem jedna úžasně milá a atraktivní dívka, medička - katolička, která, když jsem prohodila, že ji to přece nemůže bavit, jen řekla, že je zvyklá, protože měla doma tři mladší sourozence.

V dnešní době, kdy člověk v běžné populaci slyší, jak je možné si dovolit sotva jedno dítě, tak tito lidé mají víru mít čtyři, pět, šest. To přeci svědčí o mimořádném spolehnutí se na Pána a jeho pomoc. Vždyť i oni musí platit složenky, dětem kroužky a jsou ohroženi nepřízní osudu stejně jako kdokoliv z nás. Ale přesto učinili ten krok víry. Žijí jinak, než jak by žili bez víry.

A pojďme do letničních církví, kde lidé běžně platí desátky. I to je přeci velká oběť, něco, co by bez víry, v dnešní době, kdy každý hlídá korunu, jen těžko dělali. To přeci znamená, že se musí uskromnit, ukrojit ze svého pohodlí pro věc víry.

Toto jsou přitom jen pouhé dva příklady, určité zjednodušení toho, čím se vyznačují křesťané dvou významných duchovních proudů. Těch možností, pro co se člověk může rozhodnout ve svém životě z víry činit, je však bezpočet. Bohunka z našeho sboru často připomíná nezbytnost sociální pomoci druhým lidem. I to je další prostor, kam člověka může víra dovést. Navštěvování nemocných, péče o opomíjené.

Je úžasné a pro mě je to důkazem, že Bůh nad touto církví stále nezlomil hůl, že i v našem sboru, v této církvi jsou lidé, kteří se z víry rozhodli pro veliké skutky: ať už je to pěstounská péče, placení desátek, péče o staré a osamělé členy, pravidelné modlitební stráže, ale i mnoho jiných konkrétních pravidelných aktivit, ke kterým člověka přivedla jeho víra.

Myslím si, že v životě každého křesťana by měl být prostor, by mělo být místo, o kterém ví, že právě tuto věc koná z víry, protože to je většinou něco, co bolí, co není samozřejmé, neboť to vyžaduje námahu, časové, finanční, psychické nebo fyzické nasazení. Věc, ke které bychom se bez víry neodhodlali. Na kterou bychom bez víry neměli čas, peníze, náladu, trpělivost, sílu. Ale ve víře to dokážeme, protože víme, že nám s tím pomůže Bůh, že na to nejsme sami. Víme, že tím můžeme ztratit čas, fyzickou sílu, peníze, trpělivost nebo i dobrou náladu, ale Pán nám to mnohonásobně vynahradí, protože stejně jenom z jeho milosti dýcháme, pohybujeme se, jsme. A věřte i tomu, že Bůh potom vaši službu použije na svědectví druhým. To můžeme dosvědčit i my s Davidem, neboť za naším rozhodnutím mít pátého potomka stála z velké části i inspirace z početných katolických rodin.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové
25.9.2011 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ŘÍJEN

2.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
9.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
9.10.	neděle	17 hod.	Anča a Pepík - pohádka pro děti	Divadlo MANA
14.10.	pátek	18.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
16.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl,
21.10.	pátek	19 hod.	komponovaný večer o Karlu Hašlerovi	v Divadle MANA
23.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl kázání J. Pešek
30.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
2.11.	středa	18 hod.	G. Verdi - Requiem Památka zesnulých	v hlavním sále kostela

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)

271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

CENTRUM MANA
nízkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla a na internetu
www.webticket.cz

dopis XVI.

Moji milí,

minulý víkend jsem strávila s rodinou jednoho studenta z Ridley u jeho rodičů v Ipswich na východním pobřeží Anglie. A tam na pobřeží Severního moře jsem po dlouhé době slyšela zpívat skřivany. Nemohla jsem uvěřit, že nestojím nad otvovickým údolím spolu s tátou a neposlouchám ta zpívající nebesa. Ale že stojím na pobřeží v jednom z nejstarších anglických přístavů (Felixstone) a pozoruji tančící moře, svůdně odhalující spodničku vln na tanečním parketu Země.

Těsně před Velikonocemi jsem prožila několik dnů ve Skegnes – letovisku, kde bylo asi osm tisíc na tzv. Spring harvest – každoročním setkání členů převážně anglikánské církve na nejrůznějších místech Anglie. Každý den dopoledne bylo biblické učení – výklad epistoly a odpoledne přednášky na současná témata. Bylo to moc inspirující. Skoro dalo by se říci Nový Jeruzalém – městečko plné křesťanů, biblického učení... Pro mne bylo překvapující, jak i střední generace, obyčejní lidé, si vezmou šest dní ze své dovolené, spí v nepohodlí i zimě aby mohli naslouchat Slovu Božímu a dostat odpověď jak žít jako křesťan v dnešním světě.

To mě přivádí k dalšímu tématu. V anglikánské církvi je dnes určitým nebezpečím, že stanou-li se lidé opravdu hluboce věřícími křesťany, mnohdy opustí své sekulární povolání a vezmou na sebe nějaký úřad v církvi. Na jedné straně je pravda, že v současné době je velmi obtížné vyšetřit si čas při plném pracovním vyčerpání, k práci pro církve, ale na druhé straně bude ubývat křesťanů v civilních zaměstnáních. Řada členů tak pracuje v anglikánských sborech a sbor pak funguje jako Tělo Kristovo – každý má nějaké pověření. Ne jako u nás v církvi – kněz a pasivní laici.

Zaměstnanec to je vůbec problém sám pro sebe. Na západě jsou lidé naprosto pohlčeni

a vyčerpání svými povoláními. Buď trpí nezaměstnaností a akutní potřebou práci sehnat nebo naopak neuvěřitelnou pracovní přetížeností. Ve všech minulých pokoleních vždy existovala třída těch, kteří nepracovali a užívali si života bez práce a povinností. A na druhé straně davy těch, kteří na ně pracovali a dívali se na tuto privilegovanou třídu se závisí v očích, toužíce být na jejich místě. Půjde-li však technický vývoj spolu s přírůstkem obyvatelstva stejnou rychlostí, za několik desítek let se možná dočkáme toho, že zde bude třída pracujících, těch privilegovaných, kteří budou moci pracovat a davy těch, kteří budou vzhlížet k této privilegované třídě se závisí v očích a přáním být na jejich místě. Kam se poděl v tomto století posedlém prací obraz světa s člověkem do něho postaveným, aby tento svět obdělával a střežil, v radosti, že tak spolupracuje na Božím stvoření.

Velikonoční svátky se pomalu chýlí ke svému konci. I když ve skutečnosti skončily na Velký Pátek – je dokonáno a s Velikonoční nedělí – vzkříšením nastal jejich nový počátek. I zde v Cambridge jsem našla nadílku „od zajíčka“ a moc za ní děkuju. Několika lidem jsem vyprávěla o tom, jak trávíme Velikonoce u nás a na vaši zasilce jsem to mohla vhodně doložit... Většinu věcí jsem samozřejmě rozdala a vnesla tak české velikonoce do anglických domovů. Velkým překvapením bylo mé líčení pomlázky o velikonočním pondělí. Nic podobného tu nemají a tak chápou mou radost, že jsem pro tentokrát našla v Anglii úkryt. Anglické Velikonoce nejsou myslím tolik tradiční a poetické jako u nás.

Vaše Adela

dopis XVII.

Milí rodičové,

...děkuji za básničku o jabluňce a za Český zápas... Tuhle jsem se bavila s jednou dívkou zde také studující o Angličanech a ona, myslím si, docela pěkně charakterizovala co oni umí – „prodat se“. A to je přesně to, co my neumíme. Je v tom cosi z tržního obchodu. Umět „prodat“ vlastní nápady, schopnosti, kvality. U nás když něco nabízíme, nejdříve tak půl hodiny vysvětlujeme nebo se omlouváme proč to není takové, jak bychom si přáli, představovali, jaké by to mohlo být atd. Tím už předem vše zpochybňujeme. Souvisí to nepochybně s malým sebevědomím, spíše s podceňováním se.

No a teď k hlavní události minulého týdne. Při čtvrtčních bohoslužbách zde Ivanka Dolejšová spolu se mnou a ředitelem koleje sloužila naši liturgii v anglickém překladu. Den před tím se celá kolej učila zpívat v češtině první sloku písně Jezu Kriste, štedrý kněže. Bylo to zvláštní slyšet tuto starou husitskou píseň zpívat anglikánskými kněžími. Sloužili jsme všichni tři v bílém rouchu, na kterém se můj přívěsek s rubínovým kalichem zvláště pěkně vyjímal. Byla vysluhována společně večere Páně a vůbec celé bohoslužby byly moc pěkné. Ještě se chci vrátit k již zmíněnému rozhovoru s mou českou kamarádkou. Když mi popisovala své budoucí plány s českou menšinou v Londýně, napadl mě takový paradox. Velká Británie byla v minulosti velkým vlastníkem kolonií

po celém světě a dnes je sama místem, kde kolonie vznikají. Např. v Londýně jsou čtvrti Číňanů, Rusů, Arabů, čtvrti černošské, židovské... lidí z celého světa. A Anglie má co dělat, aby se uchránila před vpády těchto novodobých „kolonizátorů“. Dává si pozor, aby se sama jednou nestala rozdrobenou do kolonií s postupně ubývajícím obyvatelstvem anglických domorodců. Kde je ona stará dobrá klasická Anglie s gentlemany s buřinkou a deštníkem? Uzavřena v dnes už historických knihách stejně jako bohatá minulost bývalých anglických kolonií.

...Včera jsem docela promokla. Nejdříve jsem si říkala zmoknu, ale pak jsem si řekla: ano, já poprvé od doby kdy tu jsem zmoknu! A nezmoknout v Anglii by byl „hřích“. Svět je jaksi naruby a Anglie bez deště.

...Na závěr se s vámi ještě podělím o to, co mě v poslední době moc potěšilo. Bylo to ujištění, že se skutečně nemáme čeho bát, neboť Duch svatý k nám přichází z budoucnosti! On je prvotinou, příslibem toho, co jednou zakusíme v plnosti. A tak budoucnost nestojí před námi ve své neznámosti a proto obávanosti, ale z ní k nám přichází Duch a pomáhá naší slabosti. (Ř 8,13).

Vaše Adela

HISTORIE SOCIÁLNÍ PRÁCE V CÍRKVI ČESKOSLOVENSKÉ V. - DOKONČENÍ

CELKOVÉ FINANCE

Celkově od roku 1934 – 1949 se náklady na sociální činnost v rámci celé církve a všech jejích odborů vyšplhaly na neuvěřitelných 61. 332.871 Kč.

Od roku 1940 do roku 1949 Ošetrovatelská a zdravotní služba v rodinách vykonala 345 183 návštěv v rodinách a 88 371 jiných návštěv. V roce 1950 vlastnila církev 8 zotavoven pro děti.

Co říci závěrem? Během patnácti let, z nichž šest bylo roků válečných, kterým předcházela celosvětová hospodářská krize, Církev československá vydala ze svých prostředků více než šedesát milionů korun na činnost ve sféře sociální. Zároveň to také byla doba, ve které byla dokončena většina chrámových staveb nové církve, novostavby byly zatíženy hypotékami, úvěry, řadou půjček. Ve srovnání s dnešním stavem církve to zní jako zpráva z jiného světa. Za posledních více než dvacet let, které uplynuly od Sametové revoluce, nebyla CČSH schopna ani z desetiny navázat na své někdejší úsilí a angažovanost na poli sociálním. V přepočtu k současnému kurzu koruny by někdejších šedesát milionů muselo dosahovat téměř miliardové výše. Jednalo se o prostředky, které církev sama byla schopna vygenerovat. V současnosti vede církev rozhovory o budoucím hmotném zabezpečení v čase po odluce od státu. Má tím na mysli však pouze prostředky do mzdového fondu duchovních a do fondu investic a údržby svého majetku. Neméně důležité se však jeví též přemýšlení o tom, jak navázat na někdejší minulost rozvinuté sociální služby v Církvi československé.

Adela Frýdlová

JEN LOGIKA SRDCE VEDE K PRAVDĚ

Blaise Pascal, 1623-1662

K současníkům našeho Komenského patřil Francouz Blaise Pascal. Jeho jméno je neméně známé - narozdíl od našeho světoběžníka však Pascal prožil život vnějšně nedramatický a zabezpečený. Byl ze tří mimořádně nadaných sourozenců. Starší sestra Gilberta později sepsala jeho životopis, mladší Jacquelina okouzlovala okolí svými verši. Otec, předseda berního soudu, se po brzké manželčině smrti plně věnoval výchově dětí. Brával je do společnosti a vedl je k samostatnému úsudku.

Ačkoli odkládal synovu výuku matematiky, Blaise sám, zcela bez pomoci, začal záhy objevovat její zákonitosti. V šestnácti letech napsal „Pojednání o kuželosečkách“ a v devatenácti vynalezl počítací stroj. Dnes nesou jeho jméno moderní programovací jazyk PASCAL, v matematice Pascalův trojúhelník, ve fyzice Pascalův zákon a jednotka tlaku pascal. Jako praktik navrhl Pascal zřízení hromadné dopravy v Paříži.

Mladý Pascal si byl vědom svého nadání. Když v roce 1652 věnoval švédské královně Kristině jeden ze svých počítacích strojů, doprovodil jej prý dosti chlubným dopisem. (Stojí za povšimnutí, že královna se v mládí učila jazykům podle Komenského „Janua linguarum reserata“.) Časem však mladíkovo přílišné sebevědomí začalo ustupovat. Silně na celou rodinu zapůsobil jansenismus, náboženské a filozofické hnutí navazující na holandského katolického kněze Cornelia Jansena, které chtělo očistit a prohloubit zbožnost a v něčem se blížilo protestantismu. Po otcově smrti mladší Pascalova sestra dokonce vstoupila do kláštera Port-Royal u Versailles, střediska jansenismu.

Pascal začíná studovat komentáře k Písmu a samu bibli zvládá neuvěřitelným způsobem zpaměti. V jednatřiceti letech se cele odevzdává Kristu a vyznává s Janovým evangeliem: „Toto je pak věčný život: aby lidé poznali tebe, samého pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,2)

Pascal však byl podroben i vleklé životní zkoušce. Od mládí ho trápily kruté bolesti hlavy a často byl upoután na lůžko. I tehdy však projevoval hlubokou odevzdanost do Božích rukou: „Prosím, abys použil mé zdraví i mou nemoc, můj život i mou smrt ke své cti a mé spáse!“ Podle poněkud legendární tradice psal ve chvílích úlevy v tichu kláštera, kam chodil navštěvovat sestru, duchovní úvahy, které byly později vydány jako „Myšlenky“. (Obdobně se traduje o Komenském, že svůj „Labyrint světa“ psal v emigrantské jeskyňce.) Pascal v nich naznačuje, že rozumové a hmotářské pojmání života nemůže uspokojit hlubiny lidského nitra a dát odpověď na morální otázky.

Pascal však dovedl použít pero i k polemice s jezuitou („Listy provinciální“). Zemřel v pouhých třiceti devíti letech.

Výmluvná je pro nás tzv. „Pascalova sázka“, která je apelem na nevěrce, aby vše vsadili na víru: Když vyhraješ, vyhraješ všechno, když prohraješ, neztratíš nic.

Daniel Henych

ZPRÁVY Z DIVADLA MANA

Vršovické divadlo MANA fungující při Husově sboru se snaží naplňovat myšlenku, se kterou tento prostor před 80. lety vznikl. Do budoucna je naším záměrem profilovat tuto scénu jako divadlo duchovních hodnot a kultury související s tím, co jako křesťané vyznáváme. Nakolik se nám to v nové dramaturgii divadla podaří, je samozřejmě v tuto chvíli otázkou, nicméně odhodlání tu je. Takový druh divadla se však neobejde bez účinné pomoci a podpory ze strany církve. Proto vás v této souvislosti oslovujeme s výzvou i nabídkou ke spolupráci. Kromě modlitební podpory potřebujeme při uskutečňování myšlenky duchovního divadla též spolupracovníky v ryze praktických oblastech. Zkuste zamyslet, zdali někdo ve vašem okolí, nebo přímo vy, nemůžete – třeba jen příležitostně, ale též na pravidelné bázi, vypomoci divadlu v Husově sboru v těchto placených – případně dobrovolných, službách:

- pokladní před představením (elektronický prodej vstupenek před představením – nutná znalost práce s počítačem), odměna za večer: 250 Kč
- uvaděč(ka) (včetně prodeje programů), odměna za večer: 250 Kč
- obsluha v baru (žádoucí zdravotní průkaz, práce zahrnuje též úklid baru a místnosti divadelního klubu po představení včetně umytí nádobí), odměna za večer: 300 Kč
- šatnář(ka) (pro zimní období), odměna za večer: 250 Kč
- služba při celodenním pronájmu divadla (otevření objektu, případná obsluha na baru, technická přípomoc, dozor, úklid, uzavření objektu po skončení akce), odměna za den: 600 Kč
- osvětlovač a zvukař divadla (žádoucí technická kvalifikace, znalost práce s divadelní technikou) – odměna za večer: 500 až 1500 Kč podle druhu představení

Kontaktní adresa pro zájemce: www.divadlomana.cz nebo telefonický kontakt: 774 941 946 nebo 731 100 059. Písemné nabídky též přijímáme na farním úřadu v úředních hodinách. Těšíme se na spolupráci s vámi.

Jiřina Hůlková, produkce Vršovického divadla MANA při Husově sboru

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Jakub Pešek (1982)

Helena Zezulková (1954)
David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)

VYBRANÉ ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 16. 9. 2011

Schůzi jsme zahájili společným zpěvem (píseň č.201) a modlitbami bratra faráře a sestry Kopčilové.

Rada starších rozhodla, aby napříště zapisovatel zápis rozesílal přímo jednotlivým členům RS mailem.

Bratr farář seznámil členy se současnou výší cílených bohoslužebných sbírek určených na Adopce na dálku. Za období červen - září činí výnos sbírek 9.903,-Kč. Cílené sbírky na tento účel budou pokračovat.

Bratr farář informoval o tom, že v souvislosti s pohřbem bratra Hoskovce se uskutečnila sbírka, jejíž výnos je 13.550,-Kč. Dle přání zesnulého bratra má být celá částka věnována na sociální službu církve. Br. farář požádal členy RS o návrhy. Sestra Zezulková navrhla věnovat částku na Stacionář a chráněnou dílnu Nazaret v Borovanech. Rada starších návrh přijala.

Dále sestra Zezulková navrhla uspořádat v našem Centru Mana prodejní výstavu výrobků této chráněné dílny. Sestra Hájková doporučila využít vhodným způsobem k propagaci prodejní výstavy probíhající divadelní a jiná představení v divadelním sále. Sestra Kopčilová navrhuje využít pro konání výstavy především adventní čas.

Rada starších odsouhlasila návrh sestry Zezulkové a zároveň ji pověřila projednat záležitost s bratrem Karlem Filipem, který středisko Nazaret vede. Sestra Zezulková také připravuje dokument o tomto sociálním zařízení naší církve.

Rada starších projednala a odsouhlasila novou výši nájmu v bytech Husova sboru s regulovaným nájmem. Rada odsouhlasila zvýšení dle platné směrnice o deregulaci nájmu v plné výši. RS dále projednávala technické záležitosti v jednom z nájemních bytů v budově Husova sboru.

Od PRE jsme obdrželi návrh na změnu smlouvy. Je spojen s jednorázovou slevou el.energie, při závazku k odběru elektřiny do konce r.2013. Rada starších odsouhlasila přijetí návrhu čtyřmi hlasy. Sestra Hájková hlasovala proti přijetí.

Zapsala Kamila Kopčilová.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.